

ся като змиа въ срѣдце-то Святославово, ослѣ-
пи ум-атъ му, надви силж-тж му; ти маже об-
раз-атъ си съ чрѣвило, прѣмѣня ся въ лѣскавы
златны дрехы, хытра ꙗкато плетеници-тѣ
на косж-тж и'; зло орудие на Българекы-тѣ
лукавшины. Тежко ни и горко ни.

Олга повѣр'ва Добреню, а желане то Свя-
тославово да иде на Дунавъ, още по-вече ꙗк
накара да хване вѣрж на сичко, що и' каз'вахж
за него.

Сынко, отговори ти на думы-тѣ Свято-
славовы, срѣдце-то мя боли, като глѣдамъ, че
ты не обичашь башинж-тж си земж, и ся от-
ричашь и отъ дома и отъ рода. Кажу ми исти-
нж-тж, какъвъ бисеръ бесцѣненъ намѣрилъ си
ты на Дунавъ? Кой ꙗк посѣялъ тамъ за тебе
имане, та брѣзашь да го пожънешь? Що ꙗк
приковало тамъ срѣдце-то ти?

— Тамъ душа-та ми ꙗк мирна, отговори
Святославъ.

— Нѣ, сынко, другы узрокъ имашь ты
на срѣдце-то си. Тамъ не ꙗк мирна душа-та ти,
тамъ твоа-та сила измалява. Кой тя обаи съ
поглѣд-атъ си, кой тя зальга съ миловане-то
си за да тя усвои?